

MOGYORÓSI LÁSZLÓ

Arany háromszög

Ahogy jársz-kelsz közös terünkben, az olyan magától értetődő már, mint az *anyag* jelenléte a szervezetben. Arcod öblös amforáiból kilocszan a gyönyör, ahogy szoptató anya spriccel a csecsemő féltékeny kistestvérenek az áhított anyatejből. Törvények szerint válunk el, mint a kontinensek, felélek, mint agyam a glükózt, pusztá jelenléted pusztá hiánya jobban gyötör, mint az elmaradt ölelés. Ezek az elvonási tünetek, ez az üresség, amibe belealszom, álomban alakod a morfinista Csáth panthoponja, vénuszdombodról ábrándozom, az arany háromszög végtelen mákültetvényeiről, szeméremszőrzetedben rejtőzve lennének ujjaim titkos laboratóriumok.

Inkarnáció

A telefon elnyújtott sikolya, egyszerre fájdalmas és kéjes, hátborzongató és gyönyörteli, mikor megérkezik nem remélt sms-ed, üzeneted inkarnációja, ahogyan kiszakadt testedből, mint a Brahmából a lélek, és belecusszant a készülékbe, ahogyan a nő magába fogadja a férfit, aki mintha először öltözne testbe, és tudata mintha először hunyna ki.

Aphrodité Panzió

Szótlan szeretkezést szerettem volna inkább, a fárasztó beszéd helyett sóhajokkal és érintésekkel kommunikálni, de az álmok úgy tudnak csak testet öltetni, mint egy madár csőréből a földbe hulló mag. Félttem attól a beszélgetéstől, ahogyan a kertben növekvő kajszibarackfától, ami eltakarja majd ablakom előtt a kilátást a rétre, s most itt áll, csupasz ágain milliós rózsaszín rügyön csillog briliáns esőcsepp, ilyennek képzeltem mellbimbóidat mikor lepillantottam lopva oda, ahol ültél, és valami mélységtől megszédültem, mert dekoltázsodban megláttam két szárba szökő fehér vonalat, amelyek blúzod takarásában gömbölyödtek érett melleiddé. Elmesélted, hogy mikor a múltkor megszálltál az Aphrodité Panzióban, a szomszéd szobában egy hosszú hajú, szőke prostituált hált három férfival, egész éjszaka sikoltozott. Durva szavakat használtál a sztoriban, és én megkívántam egy percre azt a nőt. Nyers voltál és közönséges, mint

a virágba boruló barackfa, ahogy látómezőmből kiszorít mindent saját szépségével. Nem tudtam eldönteni, rekedt nevetésed egy kislányra emlékeztet egy szanatóriumban vagy egy hatalomtól züllött nőszemélyre.

Asztronauta

Tested áramvonalas úrhajó, egy fal túloldalán fiad csókja cuppan arcodon, mozdulataiból kitörölhetetlen az évmilliárdos utazás. A gyorsuló időben szétfolyó arcommal belepréselődni öledbe, a szűk kabinban lényünkéből ami földi: merev köldökzsinór, méhedben úrsétát teszek, bolygók és csillagok közt a lélek boldog sulytalanság.

OLÁH ANDRÁS

utószezon

*magunkra maradtunk
miként a befagyott szökőkutak*

Isten sztornózta tartozásainkat

*a kiszabott időt föléltük:
a maradékot őrizzük rendületlenül*

*a férgek már átrágták magukat
rajtunk*

*most hurutos őszi hajnalok jönnek
a kertben derékig ér a gaz
egész nap esik – méltón
egy szerelmi utószezonhoz*

belső szobáinkat bezárjuk

*nézzük merőn a hamutartóba
száradt csikkeket
s belopózunk egy utolsó ölelésbe*